

Зазначене свідчить, що у представників ряду дятлоподібних ступінь диференціації м'язів тазостегнового суглоба обумовлений крокуючо-стрибаючим типом біпедальної локомоції, а також біоморфологічними особливостями статички. Це у свою чергу накладає і певні відбитки на ступінь розвитку кожного окремого м'яза тазостегнового суглоба. Так каудальний клубово-вертлужний у тукана-токо 0,5 грамів, що відносно загальної маси м'язів займає 27,2 %, у великого строкатого дятла – 0,007 грамів, а у відсотках – 23,3. Маса краніального клубово-вертлужного м'яза у тукана-токо 0,04 грамів, що відносно загальної маси м'язів становить 2,2 %, у великого строкатого дятла – 0,03 грамів, а у відсотках – 10,0. Внутрішній клубово-вертлужний виявлений лише у великого строкатого дятла маса його 0,005 грамів, а у відсотках – 1,7. Медіальний затульний м'яз один із найкраще розвинених м'язів у досліджених птахів, у тукана-токо 0,1 грамів, що відносно загальної маси м'язів займає 5,4 %, у великого строкатого дятла – 0,03 грамів, а у відсотках – 10,0. Сідничо-стегновий м'яз наймасивніший і у тукана-токо його маса становить 0,3 грами, що відносно загальної маси м'язів складає 16,3 %, а у великого строкатого дятла – 0,14 грамів, а у відсотках – 46,7. Хвостово-стегновий м'яз у тукана-токо 0,4 грамів, що відносно загальної маси м'язів займає 21,7 %, у великого строкатого дятла – 0,025 грамів, а у відсотках – 8,3. Глибокий сідничо-стегновий м'яз виявлений лише у тукана-токо дятла, маса його становить 0,5 грамів, а у відсотках – 27,2.

Висновки. Тож, у тукана-токо та великого строкатого дятла ступінь диференціації м'язів тазостегнового суглоба обумовлений крокуючо-стрибаючим типом біпедальної локомоції, а також біоморфологічними особливостями статички. Маса м'язів розгиначів тазостегнового суглоба більша за масу м'язів згиначів у тукана-токо у 2,4 рази, а у великого строкатого дятла у 1,8 рази. Розгинання тазостегнового суглоба у представників ряду дятлоподібних потребує значно більших зусиль ніж згинання, що обумовлено необхідністю утримання тазостегнового суглоба в гравітаційному полі Землі у певному положенні під час статички та локомоції.

УДК 619:636.7

НОЗОЛОГІЧНИЙ ПРОФІЛЬ ДЕРМАТИТІВ У СОБАК

Шкваря М.М., к. вет. н., доцент
Колісник В.С., магістрант

Дніпровський державний аграрно-економічний університет, м. Дніпро, Україна

Хвороби шкіри займають одне із перших місць у структурі захворюваності собак, що зумовлено впливом ряду факторів, які відсутні або виявляються мінімально вираженими у природі. Її стан відображає рівень та якість годівлі, функціонування шлунково-кишкового тракту і загальний рівень обміну речовин, а також імунної системи. Найбільш поширеною формою дерматопатології у собак, які утримуються в міських умовах із обмеженим моціоном є екземи (27,63 %), дерматити (16,92 %), порушення пігментації (15,38 %).

Тому вивчення хвороб шкіри у собак із урахуванням вікових, породних, статевих і сезонних особливостей є актуальним та дозволяє отримати данні, які можуть слугувати прогностичними критеріями.

Мета дослідження: визначити поширеність, фактори ризику та особливості перебігу дерматитів у собак в умовах м. Дніпро.

Матеріал та методи дослідження. Дослідження проводили на базі державної лікарні ветеринарної медицини Соборного та Шевченківського районів м. Дніпро. При цьому

проводили збір анамнезу, клінічні дослідження, аналізували можливі етіологічні чинники та сприйнятливність до даної патології.

Результати досліджень. Моніторинг дерматитів у собак в умовах м. Дніпро вказує на те, що в їх структурі, за етіологічними чинниками, ведуче місце займають алергічні (33,3 %) та паразитарні (24,1 %). Значно рідше діагностуються навколоранові (13,8 %), механічні (12,7 %) та інфекційні (10,4 %), а медикаментозні реєструються лише в 5,7 % випадків.

Аналіз сезонності прояву дерматитів дозволив визначити певні закономірності. Піки захворюваності на дерматит, не залежно від їх патогенезу, за виключенням медикаментозного, приходиться на літній період. Зокрема, частота прояву алергічного дерматиту в літній період (11,5 %) вдвічі більша, ніж у зимовий (5,7 %), 1,7 раза – весняний (6,9 %), 1,3 раза – осінній (9,2 %), а механічний дерматит влітку реєструється вдвічі частіше, ніж весною та восени. Навколораневий дерматит у більшості випадків (4,6 %) діагностується влітку і восени, а паразитарний – в теплий період року, весна–осінь (5,7–9,2 %).

При цьому вікова сприйнятливність собак до різних видів дерматитів виявлена не була. За більшості із них захворюваність тварин різних вікових груп суттєво не відрізняється.

Результати вивчення поширення дерматитів у собак різних порід вказують на високу захворюваність серед німецьких вівчарок (31,0 %), шарпеїв (24,1 %) та мопсів (20,7 %). Дещо нижча їх реєстрація у англійських бульдогів (13,8 %), такс (6,7 %) та пекінесів (3,4 %). При цьому слід відзначити, що аналіз історій хвороби 24 лікарень м. Дніпро засвідчує, що до даної патології більш сприйнятливі породисті собаки (61 %), тоді як у метисів рівень захворюваності становить лише 39 %.

Водночас, у статевому аспекті, частота реєстрації дерматитів у самок дещо вища (57 %), порівняно із самцями (43 %), що можна пояснити, зокрема, широким застосуванням гормональних засобів контрацепції, які зумовлюють зниження активності імунних реакцій та порушення обмінних процесів.

Висновки. Таким чином, дерматити являють собою поширену патологію серед собак в умовах міста Дніпро. В їх структурі ведуче місце займають алергічні та паразитарні їх види. Моніторинг дерматитів у собак дозволив виділити «групи ризику» щодо даного захворювання та має важливе значення при вивченні його патогенезу.

УДК 631.223.24:551.58

ВПЛИВ ЗМІН КЛІМАТУ НА ТЕХНОЛОГІЧНІ РІШЕННЯ УТРИМАННЯ МОЛОДНЯКУ ВЕЛИКОЇ РОГАТОЇ ХУДОБИ

Ластовська І.О., Борщ О.О., Косіор Л.Т., Пірова Л.В., кандидати с.-г. наук
Irinastovska85@gmail.com

Білоцерківський національний аграрний університет, м. Біла Церква, Україна

Вступ. Питання змін клімату стоїть гостро не тільки в Україні, а й по всьому світу. Всі передові держави занепокоєні поширенням процесів глобального потепління. Найсучасніші міжнародні наукові центри зійшлися на думці, що у наступному сторіччі температура повітря збільшиться в середньому на 3 °С. Сама ж Україна опинилась в ситуації коли кліматична зона «змістилась» на 400 км на південь. Причина цьому надмірна кількість парникових газів, що утворюються в результаті діяльності людини у різних сферах виробництва. Як наслідок, неконтрольованих дій планета отримує поступове потепління та аномальні явища природи не притаманні окремим регіонам. Оскільки процес не зворотній суспільству залишається адаптуватись до наявних умов та зробити все можливе для сповільнення негативного впливу на клімат.